

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۹/۱۵

تمهید سیلانی

د پښتو، دري او ترکي ژبو د ځانگړو نومخرو پرتلنه

د پښتو د ځانگړو نومخرو برخه

د نومخري پېژندنه: نومخري هغه کلمه ده، چې د نوم پرځای کارول کيږي او یا هم نوم ته اشاره وکړي، که مور ورسره ووايو چې د نوم له تکرار څخه مخنیوی کوي، دغه جمله په ټولو حالاتو کې صدق نه کوي. د بېلگې په توگه: ((زه، ما، تا او ...)) لپاره چې نېغ په نېغه له نومخري څخه کار اخستل کيږي او له سره نوم ته اړتیا نه پيدا کيږي، چې بيايي د تکرار مخنیوی وشي. نو وايو: نومخري هغه کلمه ده چې دنوم پر ځای کارول کيږي او یا هم يو څوک ياشی په گوته کړي. دغه پېژندنه په ټولو ځايونو کې دکارولو وړ ده. نومخري نه يوازې د وگړيو لپاره کارول کيږي، بلکې د ژويو اوشيانو لپاره هم کارول کيږي. يا په بله وينا هر هغه څه چې نوم لري، نومخري هم ورته د کارولو وړ دی. په ټوليزه توگه نومخري په لومړۍ، دويم او درېيمو ډلو باندې وېشل کيږي: غواړم دغه موضوع څه روښانه کړم:

لومړی شخص: هغه څوک چې خبرې کوي.

دويم شخص: مخاطب يا خبرې اورېدونکی.

درېيم شخص: د درېيم وگړي لپاره درې حالتونه (معلوم موجود، معلم ناموجود او نامعلوم ناموجود) کارول کيږي. غواړم د درېيمې شخص برخي وسپرم، ترڅو لوستونکي په اسانۍ سره وکولی شي مطلب واخلي:

- هغه موجود معلوم شخص يا شي چې د هغه په باره کې لومړی او دويم شخص خبرې کوي (يو گړی، ډېرکړي، نارينه، ښځينه او په شيانو کې هم مفرد، جمع، مذکر او مونث دي).
- معلوم ناموجود (غايب): هغه کس يا شيان چې له خبرې کوونکي او خبرې اورېدونکي سره موجود نه وي، خو مخکې يې په خبرو کې نوم اخستل شوی وي او هغوی په باره کې خبرې کوي.
- نامعلوم ناموجود (غايب): هغه کس يا څه چې له خبرې کوونکي او خبرې اورېدونکي سره موجود نه وي يا په بله وينا: هغه کس يا څيز چې له لومړي او دويم شخص سره موجود نه وي همدارنگه نه ترې خبر وي چې (نارينه، يوگړی، ډېرگړی، ښځينه يو کړي او ډېر گړي او ...) دي خو دهغه په باره کې خبرې کوي، نومخري يې هم (څوک، چا او څه شی) دي.

نومخري دوه لويې دندې ترسره کوي:

لومړی: د نوم له تکرار څخه مخنیوی کوي.

دويم: د يوشې د ټاکلو لپاره کارول کيږي چې مور ورته د (ټاکندوی نومخري) نوم کارولی شو.

په پښتو ژبه کې نومخري د بني او دندې له پلوه په دوو لويو ډلو وېشل کيږي او تر هغه وروسته بيا د غښتلو نومخرو برخه يې په خپل منځ کې، په دوو نورو ډلو وېشل کيږي چې په لاندې توگه ښودل کيږي:

نومخري

1. غښتلي، خپلواک يا هم منفصل

1. لومړی حالت

2. دويم حالت

1. کمزوري، ناخپلواک يا هم متصل

اوس په ترتيب سره غواړم د نومخرو ډولونه در وپېژنم:

- ځانگړي يا شخصي نومخري (personal pronouns)

د پاڼو شمېره: له 1 تر 7

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بني پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په خبر و لولئ

ځانگړي يا شخصي نومخري هغه نومخري دي، چې د نوم پر ځای کارول کيږي او له درېيو اشخاصو (متکلم، مخاطب او غایب) څخه پر يو دلالت کوي او د همدغو درېيو اشخاصو له پاره گردانيږي. شخصي نومخري هم د نومونو په څېر د جنس، عدد او حالت له مخې گردانيږي. نوموړي په دوو برخو وېشل کيږي: غښتلي، خپلواک يا هم منفصل او کمزوري، ناخپلواکه يا هم متصل نومخري.

• **غښتلي (خپلواک) نومخري (personal strong pronouns):**

غښتلي نومخري هغه دي چې په ځانگړي ډول بشپړه معنا انتقال کړای شي او پرته له جملې هم وکارول شي. دغه نومخري په لاندې ډول دي:

لومړۍ: اصلي حالت

زه : د لومړي شخص، متکلم (نارینه او ښځينه) لپاره کارول کيږي. لکه : زه کار کوم يا زه لوبه کوم. هېره دي نه وي چې د ((زه)) نومخري د نارينه او ښځينه لپاره يو ډول کارول کيږي...

ته : دويم شخص، مخاطب (نارينه او ښځينه) لپاره کارول کيږي. ته څه شي کوي؟ ته چېرته وي؟ ته لوبه کوي، ته ډوډۍ خوري... دا نومخري هم د نارينه او ښځينه لپاره يو ډول کارول کيږي.

دی : د درېيم شخص نارينه لپاره کارول کيږي. لکه : دی اوبه څښي، دی خبرې کوي يا هم دی کتاب لولي. ځينې ليکوالان ليکي: چې د ((دی)) نومخري د درېيم غایب کس لپاره کارول کيږي، ولي مور کولی شو دا نومخري د موجود درېيم کس لپاره هم وکارو.

دا : د درېيم ښځينه شخص لپاره کارول کيږي. لکه : دا ليکل کوي، دا څوک ده ؟ دا لوبه کوي...

هغه : د درېيم نارينه او ښځينه اشخاصو لپاره کارول کيږي. لکه : هغه کالی وینځي. هغه موټر جوړوي... په اصلي حالت کې د نارينه او ښځينه دواړو لپاره کارول کيږي.

لومړۍ حالت له کومو افعالو سره په کوم زمانو کې کارول کيږي؟

- لازمي فعل سره په درې واړو زمانو (مهالونو) کې کارول کيږي. لکه:
- اوس مهال (زمانه) : زه ځم، ته ځي، دی ځي، دا ځي او هغه ځي.
- راتلونکې مهال (زمانه) : زه به ولاړ شم، ته به ولاړ شي، دی ولاړ شي، دا به ولاړ شي او هغه به ولاړ شي .

• تېرمهال (زمانه) : زه ولاړم، ته ولاړې، دی ولاړه، دا ولاړه، هغه ولاړ، هغه ولاړه .

يادونه : لازمي فعل هغه فعل ته وايي، چې يوازې په فاعل او فعل باندې پای ته ورسېږي. لکه: زه ځم . زه فاعل او ځم فعل دی.

- له متعدي فعل سره په اوس مهال او راتلونکې مهال کې کارول کيږي.
- اوس مهال (زمانه) : زه لوبه کوم، ته لوبه کوي، دی لوبه کوي، دا لوبه کوي او هغه لوبه کوي.
- راتلونکې مهال (زمانه) : زه به لوبه وکړم، ته به لوبه وکړې، دی به لوبه وکړي، دا به لوبه وکړي او هغه به لوبه وکړي.

يادونه : متعدي فعل هغه فعل ته وايي: چې په فاعل، مفعول او فعل پای ته ورسېږي. لکه: زه خط لیکم. زه فاعل، خط مفعول او لیکم فعل دی.

- له حکمي متعدي سره په اوس مهال او راتلونکې مهال کې کارول کيږي.
- اوس مهال : زه خاندم، ته خاندې، دی خاندې، دا خاندې او هغه خاندې.
- زه به خاندم، ته به خاندې، دی به خاندې، دا به خاندې او هغه به خاندې.

يادونه : حکمي متعدي فعل: هغه فعل دی چې په بڼه کې لازمي فعل ته ورته وي يعنې له يو فعل او فاعل څخه را منځته شوی وي، مگر په تېره زمانه کې همدا فعل د نومخري د اصلي حالت پر ځای دويم حالت خپل کړي او فعل د فاعل لپاره گردان نشي. لکه: اوس مهال : زه ژاړم، راتلونکې مهال: زه به ژاړم او تېر مهال: ما ژړل ، تا ژړل، ده ژړل، دي ژړل او هغې ژړل... تاسو وليدل چې په تېره زمانه کې يې دنومخري دويم حالت ځانته خپل کړ.

دويم : غير اصلي، اوبښتی يا دويم حالت

د ځانگړو نومخرو دا برخه په تېره زمانه کې له حکمي متعدي او متعدي فعل سره کارول کيږي.

ما : د زه دويم حالت دی. د ښځينه او نارينه دواړو لپاره کارول کيږي. لکه : حکمي متعدي فعل: ما خندل، ما ژړل... متعدي فعل : ما خط وليکه. ما درس ولوست....

تا : د ته دويم حالت دی. د نارينه او ښځينه دواړو لپاره کارول کيږي. حکمي متعدي فعل : تا خندل، تا ژړل... تا خط وليکه ، تا درس ولوست....

ده : د دی دويم حالت دی او يوازې د نارينو لپاره کارول کيږي. حکمي متعدي فعل: ده خندل، ده ژړل... متعدي فعل: ده خط وليکه، ده درس ولوست....

دي : د دا دويم حالت دی. او يوازې د ښځينو لپاره کارول کيږي. حکمي متعدي فعل: دي خندل، دي ژړل... متعدي فعل: دي خط وليکه، دي درس ولوست....

هغه : د هغه دویم حالت دی. او یوازې د نارینوو لپاره کارول کیږي. حکمي متعدي فعل: هغه خنډل، هغه ژړل... هغه خط ولیکه، هغه درس ولوست....

هغې : د هغه دویم حالت دی. او یوازې د بنځینوو لپاره کارول کیږي: حکمي متعدي فعل : هغې خنډل، هغې ژړل... متعدي فعل: هغې خط ولیکه، هغې درلوست....

درېیم : جمع حالت: د ځانگړو نومخړو دا برخه له لازمي او متعدي فعل سره په ټولو مهالونو کې کارول کیږي. مور: د زه جمع حالت دی. لومړی: لازمي فعل سره:

- اوس مهال : مور څو، مور خاندو
- راتلونکی مهال: مور به ولاړ شو، مور به و خاندو
- تېر مهال: مور ولاړو، مور خنډل.

له متعدي فعل سره :

- اوس مهال: مور خط لیکو، مور درس لولو....
- راتلونکی مهال : مور به خط ولیکو، مور به درس لولو....
- مور خط ولیکه، مور درس ولوست.

تاسو، تاسې: د ته جمع حالت دی. له لازمي فعل سره په درېواړو مهالونو کې: ((تاسو ځي، تاسو به ولاړ شئ او تاسو ولاړئ))، له متعدي فعل سره په درېواړو مهالونو کې: ((تاسو خط لیکئ، تاسو خط ولیکه او تاسو به خط ولیکئ))، دوی: د دی او دا جمع حالت دی. له لازمي فعل سره په ټولو مهالونو کې: ((دوی ځي، دوی به ولاړ شي، دوی ولاړه یا هم دوی ولاړي))، له متعدي فعل سره په ټولو مهالونو کې: ((دوی خط لیکي، دوی به خط ولیکي، دوی خط ولیکه)).

هغوی: د هغه جمع حالت دی. له لازمي فعل سره په ټولو مهالونو کې: ((هغوی ځي، هغوی به ولاړ شي، هغوی ولاړه یا هم هغوی ولاړي))، له متعدي فعل سره په ټولو مهالونو کې: ((هغوی خط لیکي، هغوی به خط ولیکي، هغوی خط لیکه)).

• ځانگړي ناخپلواک، کمزوري یا هم متصل نومخري (weak personal pronouns)

دغو نومخړو ته ځکه کمزوري نومخري وايي، چې د جملې په پیل کې نه راځي، بلکې د جملې په منځ او پای کې راځي. ددغو نومخړو ځانگړنه داده: چې له نورو کلمو سره یوځای رانه شي، په یوازې توگه کومه معنا نه ورکوي، همدا لامل دی چې کمزوري نومخري یې بولي. یاد نومخري په جمله کې د فاعل، مفعول، مضاف الیه او ملکي نومخړو پر ځای راتلی شي. دغه نومخري پینځه دي، ځکه پینځه دي: چې د درېیمو او ناموجودو معلومو او نامعلومو ټولو اشخاصو (دی- دوی، دا- دوی، هغه- هغوی، څوک) لپاره یوازې د ((یې)) نومخري کارول کیږي. چې په لاندې توگه بنودل کیږي.

می	مو
دی	مو
یې	یې

پورته نومخري په ترتیب سره (می/ مفرد متکلم)، (مو/ جمع متکلمین)، (دی/ مفرد مخاطب)، (مو/ جمع مخاطبین) او (یې/ د ټولو درېیمو لپاره کارول کیږي).

• د فاعل په توگه : په دغه حالت کې یوازې په تېره زمانه کې کارول کیږي، لکه: خط می ولیکه، خط مو ولیکه، خط دی ولیکه، خط یې ولیکه او خط دي ولیکه . دلته (می، دی، یې، مو) د فاعل په توگه واقع شوي.

• د مفعول په توگه: دغه نومخري په مفعولي حالت کې یوازې په دوو مهالونو کې (اوس او راتلونکي) کې کارول کیږي. لکه : اوس مهال : ((احمد می وهي، احمد دی وهي، احمد دې وهي، احمد یې وهي))، راتلونکی مهال: ((احمد به می وهي، احمد به مو وهي، احمد به دی وهي، احمد به یې وهي)).

• د ملکي نومخري او مضاف الیه په توگه: دغه نومخري په دغه برخه کې په درېو زمانو کې کارول کیږي. لکه : اوس مهال: ((قلم می ورک دی، قلم مو ورک دی، قلم دی ورک دی، کتاب یې ورک دی))، راتلونکی مهال: ((قلم به می ورک شي، قلمونه به مو ورک شي، قلم به دی ورک شي، قلم به یې ورک شي)) او تېر مهال: ((قلم می مات شو، قلمونه مو مات شول، قلم دی مات شو، قلم یې ورک شو)).

یادونه : کمزوري نومخري په فاعلي حالت کې یوازې په راتلونکي زمانه کې، مفعولي حالت کې په اوس مهال او راتلونکي زمانه کې او په اضافي حالت کې په درېو وارو زمانو کې کارول کیږي.

د فارسي/ دری ژبې ځانگړي نومخري

ضمایر شخصی

این ضمیر جانشین اسم میشود و نمودار شخص (متکلم، مخاطب، غایب) و مفرد و جمع است. ضمیر شخصی به حیث کلمه مستقل و دارای معنای لغوی در زبان دری، صرف یک نوع است؛ همان که به نام ضمیر منفصل (جدا، گسسته) معمولاً یاد می شود. (نکته سعیدی، دستور معاصر زبان دری)

ضمير شخصي ضميرى است که بر شخص ويا شى دلالت مى کند و شش صيغه دارد: سه مفرد و سه جمع. ضمير شخصي دو گونه است: ضمير جدا و ضمير پيوسته. ضمير جدا که مانند کلمه مستقلی است گاهی فاعل واقع می شود، گاهی هم مفعول و گاهی هم متمم فعل، گاهی هم متمم اسم (يا مضاف اليه) و گاهی متمم صفت. ضمير پيوسته جزئی است که به فعل يا اسمی می پيوندد و هرگز جداگانه بکار نمیرود. ضمير پيوسته اگر به فعل پيوندد، مفعول است و اگر به اسم متصل شود متمم اسم يا مضاف اليه است. (پروپرناتل خانلری، دستور زبان فارسی)
از اين که اينگونه ضمير نمودار شخص چه مفرد و چه جمع میباشد بنابر اين تعداد آن به شش ميرسد:

من : شخص اول مفرد

ما : شخص اول جمع (مع الغير)

تو : شخص دوم مفرد

شما : شخص دوم جمع

او (وی) : شخص سوم مفرد

ایشان (اوشان، آنان، آنها) شخص سوم جمع.

(دوکتور محمد حسين يمین، دستور معاصر زبان پارسی دری)

پورته ليکل شويو پېژندونو ته په کتو سره، بايد ووايم چي د دري ژبي په کلاسيکو گرامر ليکنو کي ټولو گرام ليکونکو د دري ژبي ځانگړي نومخري په دوو برخو (منفصل او متصل) باندي وېشلي دي. خو لکه څرنگه چي د بناغلي يمین او نکهت سعیدی ليکلي گرامرونه د اوسني گرام ليکنې پر بنسټ ليکل شوي. دوی په دري ژبه کي ځانگړي نومخري يوازي يو ډول گڼي، دليل يې دا راوړي چي په کلاسيکه دوره کي هغه کارول کېدل، خو اصلاً هغه (تصريفي او ضميري روستاري) دي، نه نومخري... نو ځکه ځانگړي نومخري يوازي يو ډول گڼي.

من: د متکلم لومړي کس (نارینه او بنځینه) دواړو لپاره کارول کيږي. د من جمع حالت "ما" دی، چي پخپله د مفرد متکلم لپاره هم کارول کيږي. لکه: ما درس خواندیم. په دغه جمله "ما" د مفرد او جمع دواړو استازیتوب کوي. من او ما په دريوارو زمانو کي له لازمي او متعدي افعالو سره کارول کيږي.
لومړی: اوس مهال لازمي فعل او متعدي فعل سره :

• من/ ما میروم يا میرویم، من/ ما درس می خوانم يا می خوانیم....

• تو/ شما می روی يا شما میروید، تو/ شما درس می خوانی يا میخوانید....

• او/ ایشان میروند ، او/ ایشان درس می خوانند....

دويم : راتلونکي مهال لازمي او متعدي فعل سره:

• من/ ما خواهم رفت يا خواهیم رفت، من/ ما درس خواهم خواند يا خواهیم خواند....

• تو/ شما خواهی رفت يا خواهید رفت، تو/ شما درس خواهی خواند يا خواهید خواند....

• او/ ایشان خواهد رفت يا خواهند رفت، تو/ شما درس خواهی خواند يا خواهید خواند....

دريم : تېرمهال، لازمي او متعدي فعل سره:

• من/ ما رفتهم يا رفتیم، من/ ما درس خواندم يا خواندیم....

• تو/ شما رفتی يا رفتید، تو/ شما درس خواندی يا خواندید....

• او/ ایشان رفت يا رفتند، او/ ایشان درس خواند يا خواندند....

• هر کله چي د (من و ما، تو و شما، او و ایشان) نومخري مخکي له فعل څخه راشي او د فاعل په ځای کي راشي، نو فاعلي نومخري بلل کيږي. لکه : من خواندم، ما خواندیم، تو خواندی، شما خواندید او خواند، ایشان خواندن... که چېرې دغه نومخري د ((را)) له روستاري او متعدي فعل سره راشي، مفعولي نومخري بلل کيږي. په دغه حال کي د (من) له نومخري څخه د (ن) او د (تو) له مخري څخه د (و) توری لري شي، لکه : مرا گفت، مارا گفت، ترا گفت، شما را گفت، ایشان را گفت، او را گفت... که چېرې دغه نومخري وروسته له متعلقو نومونو راشي، اضافي نومخري بلل کيږي. لکه : قلم من ، قلم ما، قلم تو، قلم شما، قلم او، قلم ایشان...

د ترکی ژبي ځانگړي نومخري

:Şahısların yerini tutan kelimelere şahıs zamirleri denir. Şahıs zamirleri şunlardır

Ben, Sen, O, Biz, Siz , Onlar

په ترکی ژبه کي هم د دري ژبي په شان ځانگړي نومخري شپږ صيغې لري. همدارنگه د ترکی ژبي په کلاسيکو دورو کي د دري ژبي په شان جمع الجمع نومخري درلودل، چي په اوسني گرامر ليکنه کي نه کارول کيږي. مور په دري ژبه کي پخوا جمع الجمع نومخري درلودل لکه: ماها، شما ها .... چي اوس نه کارول کيږي، همدا ډول په ترکی ژبه کي هم جمع الجمع شته چي اوس نه کارول کيږي. لکه: (Biz, Siz) د ترکی ژبي د متکلم او مخاطب جمع حالت نومخري دي، چي په پښتو او دري کي (Biz) ته مور او دري کي ما نومخري کاروو همدارنگه (Siz) ته مور په پښتو ژبه کي تاسو/ تاسی او په دري ژبه کي شما کارو. ددغو نومخرو جمع الجمع په (Bizler, Sizler) باندي تر سره کېده.

Ben : د پښتو له (زه او ما) او دري ژبې له (من) سره يوشان دی. چې د نارينه او ښځينه متکلم لپاره کارول کيږي. همدارنگه (Biz) د (Ben) جمع حالت دی، چې د پښتو له (مور) او دري ژبې له (ما) سره يوشان دی. **Sen** : د پښتو له (ته، تا) او دري ژبې له (تو) سره يوشان دی. چې د نارينه او ښځينه مخاطب لپاره کارول کيږي. همدارنگه (Siz) د (Sen) جمع حالت دی، چې د پښتو له (تاسو، تاسې) او دري ژبې له (شما) سره يوشان دی.

O : د پښتو له (دی/ده، دا/دې) او دري ژبې له (او) سره يوشان دی. چې د درېيم نارينه و ښځينه اشخاصو او اشيا لپاره کارول کيږي. همدارنگه (Onlar) د (O) جمع حالت دی، چې د پښتو له (هغوی، دوی) او دري ژبې له (ايشان) سره يوشان دی. **Onlar kitap Okuyorlar**. ياد نومخري له لازمي او متعدي فعل سره په ټولو مهالونو کې کارول کيږي. دلته يې له بېلگو سره راوړم:

• **Ben gidiyorum / Ben Kitap Okuyorum** زه خُم/ زه کتاب لولم، من ميروم/ من کتاب ميخوانم. **Biz gidiyoruz/ Biz Kitap Okuyoruz** مور خُو/ مو کتاب لولو. ما می خوانيم/ ما کتاب می خوانيم

• **Sen gidiyorsun/ Sen kitap Okuyorsun** ته کتاب لولي. تو می روی/ تو کتاب می خوانی. **Siz gidiyorsunuz/ Siz kitap Okuyorsunuz**: تاسو، تاسې خُئ/ تاسو، تاسې کتاب لولئ. شما ميرويد/ شما کتاب ميخوانيد.

• **O gidiyor / O kitap Okuyor** دی، دا خُئ/ دی، دا کتاب لولي. او ميروم/ او کتاب می خواند **Onlar gidiyorlar/ Onlar kitap Okuyorlar**: دوی، هغوی خُئ/ دوی، هغوی کتاب لولي. ايشان ميروند/ ايشان کتاب ميخوانند.

دويم: له لازمي او متعدي فعل سره په راتلونکي مهال کې :

• **Ben gideceğim / Ben Kitap Okuyacağım** زه به ولاړشم/ زه به کتاب و لولم، من خواهم رفت / من کتاب خواهم خواند. **Biz gideceğiz/ Biz Kitap Okuyacağız** مور به ولاړ شو/ مو به کتاب لولو. ما خواهيم رفت/ ما کتاب خواهيم خواند.

• **Sen gideceksin/ Sen kitap Okuyacaksın** ته به کتاب ولولي. تو خواهی رفتی/ تو کتاب خواهی خواند. **Siz gideceksiniz/ Siz kitap Okuyacaksınız**: تاسو، تاسې به ولاړشئ/ تاسو، تاسې به کتاب ولولئ. شما خواهيد رفت/ شما کتاب خواهيد خواند.

• **O gidecek / O kitap Okuyacak** دی، دا به ولاه شي/ دی، دا به کتاب ولولي. او خواهد رفت/ او خواهد خواند

Onlar gidecekler/ Onlar kitap Okuyacaklar : دوی، هغوی به ولاړ شي/ دوی، هغوی به کتاب ولولي. ايشان خواهد رفتن/ ايشان کتاب خواهد خواندند

دريم : له لازمي او متعدي فعل سره په تېر مهال کې:

• **Ben gittim / Ben Kitap Okudum** زه ولاړم/ ما کتاب ولوست، من رفتم/ من کتاب خواندم.

Biz gittik/ Biz Kitap Okuduk مور ولاړو / مور کتاب ولوست. ما رفتيم/ ما کتاب خوانديم.

• **Sen gittin / Sen kitap Okudun** ته ولاړ شي. تو رفتی/ تو کتاب خواندی **Siz gittiniz/ Siz kitap Okudunuz**: تاسو، تاسې ولاړئ/ تاسو، تاسې کتاب ولوست. شما رفتين/ شما کتاب خوانديد.

• **O gitti / O kitap Okudu** دی، دا تللی يا تللي/ ده، دي کتاب ولوست. او رفت / او کتاب خواند **Onlar gittiler / Onlar kitap Okudular** : دوی، هغوی ولاړل يا ولاړئ/ دوی، هغوی کتاب ولوست. ايشان رفتن/ ايشان کتاب خواندند

• **د دري او پښتو ژبو د ځانگړو نومخرو پرتله**

• په دري ژبه کې دري (من، تو، او) ځانگړي نومخري دي، چې همدا دري نومخري د (مذکر، مونث، څيزو...) لپاره کارول کيږي. د دري ژبې برخلاف په پښتو ژبه کې ځانگړي نومخري له خپلو اوبنتو ښو سره دولس (زه – ما، ته – تا، دی- ده، دا- دي، هغه- هغه، هغې- هغې) دي، چې د هر شخص لپاره دوه دوه کارول کيږي.

• په دري ژبه کې د پښتو ژبې خلاف، ځانگړي نومخري اوښتی بڼه نه لري. د پښتو ژبې هر نومخري يو اوښتی بڼه لري، چې په دې کار سره له يوې خوا د پښتو ژبې زده کوونکو ته د نومخرو زده کړه يو څه ستونزمنه وي، خو له بلې خوا د پښتو ژبې د گرامر په بشپړتوب دلالت کوي. په پښتو ژبه کې د اوښتو نومخرو شتون ددې لامل شوی، چې د نومخرو د زده کړې لپاره بايد لازمي، متعدي او متعدي حکمي فعل هم زده شي، ځکه د پښتو ژبې ډېرې اوښتې يا د دويم حالت نومخري له متعدي او متعدي حکمي فعل سره کارول کيږي. خو په دري ژبه کې په لازمي او متعدي فعل ځانگړي پاملرنه نه کيږي، ځکه هلته په نورمال ډول ځانگړي نومخري له لازمي او متعدي فعل سره په هر مهال کې کارول کيږي.

• په دري ژبه کې د مونث او مذکر درېيم کس لپاره په ټولو مهالونو کې يو نومخري (او) کارول کيږي، چې دا کار په فاعلي نومخرو کې د مونث او مذکر توپير نشي څرگندولی. د بېلگې په توگه: او آمد، او آمده بود، او خواهد آمد. که دغو جملو ته څير شو، نو دا نه تری څرگنديږي چې نارينه را ځي او که ښځينه... خو په پښتو ژبه کې د درېيم شخص (نارينه او ښځينه) لپاره په اصلي حالت کې ((هغه)) او په اوښتې حالت کې چې په تېر مهال کې کارول کيږي، دوه بېل بېل نومخري (هغه او هغې) کارول کيږي. هېره دې نه وي، چې د پښتو ژبې ((هغه)) نومخري په فاعلي حالت کې د مذکر او مونث توپير کولی شي. لکه: هغه راغی. هغه راغله. چې لومړی يې د مذکر او دويم يې د مونث استازيتوب کوي....

• پښتو ژبه کمزوري نومخري (می - مو ، دې- مو او یی - یی) لري. د دري ژبې پخواني گرامر لیکونکي (تصريفی يا ضميری) روستاري د کمزورو نومخرو په نوم ياد کړي، خو ښاغلی يمین او سعیدي په خپلو اثارو کې چې د معاصرې گرامر لیکني له مخې يې لیکلي، (تصريفی او ضميری) روستاري کمزوري نومخري نه گڼي او واي چې: د دري ژبې ځانگړي نومخري يو ډول دي، هغه هم مفصل يا خپلواک او د (ام، يم ، ی ، يد، اد ، اند. لکه: نویسم...) روستاري کمزوري نومخري نه، بلکې صرفي روستاري دي. نو په پایله کې ویلی شو، چې دري ژبه کمزوري نومخري نه لري. خو د دري ژبې برخلاف پښتو ژبه کمزوري نومخري لري چې کله د فاعل (درس می ولوست) کار کوي، کله هم د ملکي نومخرو (کتاب می راکړه) او کله هم د مفعول (احمد می وهي) په توگه کار کوي.

• په دري ژبه کې د اضافي نومخرو جوړونه په دې ډول ده: کله چې ځانگړي نومخري دخپل متعقل نوم څخه وروسته راشي، د اضافي نومخرو په نوم ياديږي. لکه: کتاب من ، کتاب ما... خو په پښتو ژبه کې اضافي نومخري د کمزورو او غښتليو نومخرو په واسطه جوړيږي. لکه: (زما قلم راکړه، قلم می راکړه)....

• په دري ژبه کې دمتکلم لومړي شخص جمع حالت (ما) ته، لومړی مفرد مع الغیر وايي، د اڅکه چې همدا (ما) نومخري په جمله کې د زیاتو وگړو ترڅنګ په مفرد هم دلالت کوي. لکه: ما درس میخوانيم. دا د مفرد او جمع دواړو لپاره کارول کيږي. خو د پښتو ژبې (مور) نومخري برخلاف یوازي د زیاتو وگړو استازيتوب کوي.

• د دري ژبې د نومخرو فاعلي حالت: هر کله چې ځانگړي نومخري له فعل څخه مخکې راشي او د فاعل په ځای کې راشي، فاعلي نومخري بلل کيږي. لکه: من خواندم، ما خوانديم... په پښتو ژبه کې هم په غښتليو نومخرو کې همدا قاعده پلي کيږي، لکه: زه کار کوم. دلته زه فاعلي نومخري دی، خو د غښتليو نومخرو ترڅنګ د پښتو ژبې کمزوري نومخري هم فاعلي نومخري جوړولی شي، مگر کمزوري نومخري د فعل څخه مخکې او مفعول څخه وروسته راځي. لکه: درس می ولوست، لوبه می وکړه....

• د دري ژبې مفعولي نومخري له متعدي فعل سره په راتګ سره جوړيږي، په دې قاعده کې د لومړي متکلم من او دويم مخاطب شخص څخه د (ن او و) توري له منځه ځي. کله: مرا گفت ، تر گفت ... په پښتو ژبه کې هم مفعولي نومخري له متعدي فعل سره په غښتليو او کمزورو نومخرو کې جوړي. خو په دې توپير چې د نومخري کوم توری نه لويږي. لکه: احمد ما خندوي، احمد زه خندوم ، احمد به ما وخندوي.... احمد می وهي....

• د ترکي او پښتو ژبو د ځانگړو نومخرو پرتلنه

• ترکي ژبه د پښتو ژبې پر خلاف، دري ځانگړي نومخري (Ben, Sen, O) لري. چې په پښتو ژبه کې ډولس ځانگړي نومخري دي. يعنې د هر شخص لپاره دوه نومخري کارول کيږي.

• ترکي ژبه کې ځانگړي نومخري، کمزوري يا متصل نومخري نه لري، خو پښتو ژبه يې برعکس لري.

• په ترکي ژبه کې د درېيم (مذکر، مونث او اشيواو) لپاره یوازي يو نومخري (O) کارول کيږي. همدارنګه په افعالو او جملو کې ددغه نومخري په کارولو سره د مذکر او مونث پېژندنه نه کيږي. لکه: O Geliyor هغه راځي، که همدا جمله په تېره او راتلونکي زمانه کې هم وکارو، نو د مونث او مذکر توپير نه شو کولی. خو د ترکي ژبې برعکس مور په پښتو ژبه کې د درېيم (مذکر او مونث) لپاره، بېل بېل نومخري لرو، لکه: (دی- ده ، دا - دې، هغه - هغه، هغه - هغې) چې اصلي او اوښتی حالت يې مهالونو پورې اړوند دی.

• د ترکي ژبې فاعلي نومخري د پښتو ژبې د غښتليو نومخرو په شان له متعدي فعل سره جوړيږي، لکه: Ben yazıyorum زه لیکم. خو په پښتو ژبه کې د غښتليو نومخرو ترڅنګ په کمزورو نومخرو کې هم فاعلي

نومخري جوريري، هغه په داسې بڼه چې نومخري د فعل څخه مخکې راځي او له مفعول څخه وروسته، لکه : کتا ب مي ولوست.

- په ترکي ژبه کې اضافي نومخري د روستارو او ملکي نومخرو په واسطه جوريري. مور په ترکي ژبه کې کولی شو، پرته له نومخرو د (...m,n,si,niz,miz,ları,muz) روستارو په واسطه اضافي حالت جوړ کړو. لکه : arabam, araban موټر می، موټر دي. خو په پښتو ژبه کې اضافي نومخري د غښتليو نومخرو ترڅنګ په کمزورو نومخرو باندې هم جوريري، لکه : کتاب مي راکړه، کتاب دي واخله ....
- په ترکي ژبه کې مفعولي نومخري، له متعدي فعل سره جوريري، خو مفعولي نومخري د اصلي نومخري سره د خپلواکو فونيمونو په نښلولو سره جوريري، لکه : Ben,Sen ... چې اصلي ځانګړي نومخري دي، ورسره د (...i,u) فونيمونو په نښلولو سره جوريري. لکه : ehmat Beni dövüyor, ehmet Seni dövüyor احمد ما وهي، احمد تا وهي. خو پښتو ژبه کې مفعولي نومخري په غښتليو او کمزورو دواړو نومخرو کې جوريري. لکه : احمد زه ووهلم. احمد ما وهي، احمد مي وهي، احمد دي وهي...

ماخذونه:

1. پښتو پښويه (گرامر) درېيم چاپ (۱۳۸۴ ل)، ليکوال : زيار
2. پښتو فونولوژي او مورفولوژي: خویشکی
3. پښتو ژبېدود (گرامر) : محبوب
4. نومخري : اغا شیرين شهباز
5. دستور معاصر زبان پارسی دری: يمین
6. دستور معاصر زبان پارسی دری : سعیدی
7. دستور زبان فارسی دري : پروير نائل خانلری
8. Gökkuşığı dil bilgisi 1
9. id=100018&https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=420284628599538 540133078
10. https://l.facebook.com/l.php?u=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2Famp%2Fs%2Fwww.turkdilbilgisi.com%2Fsozcuk-turleri%2Fkisi-zamiri.html%2Famp%3Ffbclid%3DIwAR1TNqMY6kHJhn2FeOZYaf8HSeI3tyqSrMh=AT0c5wEfaHu2dgQfHobmVWqiDd-&MmRo7_sXj5B_ISBre2tZ-BkHwS8n_pbZy4PSX6_snseos8p8HTR8IMMNIUP9-krC8cEz4qBnnlJUwsrozQCYpBu51zdHN8xy5FdYpg3sDjFP2-Gmf8MeYQ03xNYJ424eTS
247 total views, 39 views today

د پاڼو شمېره: له 7 تر 7

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته راوبولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلېکنې دلېکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په ځير و لولئ